

Çocuklarla dinlediğimiz bir masal var, Erol Günaydın masalın sonunda

İyiliğe iyilik her kişinin kârı, kötülüğe iyilik er kişinin kârı

diyor. Ben de bunun sonunda, *peki ya iyiliğe kötülük, o da Erdişi'nin kârı mı acaba?* diye içimden soruyorum. Dışımından değil tabii, çünkü çocuklar yanımda.

Geçenlerde *bu işler neden böyle oldu, nasıl oldu da bu manasız kavgaya giriştik?* diye düşündüğüm gecelerin birinde, sabah aldığım ayetlerden biri şu oldu:

And olsun ki, insana nimetimizi tattırır sonra onu ondan çekip alırsak, o şüphesiz umutsuz bir nanköre döner. (11 Hud, 9)

(Bunu yazınca vahiy almaya başladığım sanılmasın, ufak bir program yaptım, sabahları bir ayet gönderiyor. Güne onu okuyarak başlıyorum.)

Hah, dedim, tam olarak böyle oldu. Şükrü hayatının parçası yapmayıp, nankörlüğü karakter haline getirince, tabii ki, yaşadıklarını *geçici bir imtihan* değil, *her şeyi sonu* olarak görmeye başlar ve tüm umudunu kaybedersin. Yaptıkların sadece bu umutsuzluğu unutmak ve onunla yüzleşmemek içindir, onu sana hatırlatan her şeyden uzak durmaya çalışırsın. Pek çok *teoriden* daha izah edici.

Kur'an-ı Kerim'in insanlar hakkında söyledikleri, nankör olması, özünde kötü ve bencil olması ve bunun gibi konular, bizim modern çağda *bilgelik* namına okuduklarımızdan çok farklı. *İyiliği iyilik* konusunda mutabığım, ancak *kötülüğe iyilik* konusu, aslında sadece bir propaganda. Bir insan bana kötülüğe karşı iyilik yapmamı söylüyorsa, muhtemelen kendinin ne kadar *iyi* olduğunu anlatmaya çalışıyordur. Bu doğru olabilir, ancak *adalet* her zaman *iyilikten* neşet etmez, bir elinde gül olanın diğerinde de kılıç olması gerekir.

Kötülüğe iyilik, belli durumlarda, karşınızdaki artık kötülük yapamayacak durumdaysa veyahut yaptığınız iyiliğin başka şekillerde faydasını görecekseniz, diyelim *düşmanlarını bile affetti* dedirtecekseniz, anlamlı olabilir. Bunun dışında, kötülük yapmaya yetkin bir insanın, birinin yaptığı iyilikten etkilenip de, *ya ne kadar iyi insan* deyip, kötülüğü terketme ihtimali zayıftır. Kötülükle misliyle mukabelede bulunarak veya onu ortaya çıkaran sebepler ortadan kaldırılarak mücadele edilir, *iyilik* yaparak değil.

Çünkü zaten kötülük yapan insanın bunu kötülük olarak *algılama* ihtimali pek yok. O hedeflediği *yüksek amaçlar* uğruna, göz ardı edilebilir bir *operasyon* yapıyordur. *O hedefler* yerinde kaldığı sürece de, o insanın kötülük yapmasını *iyilikle* engelleyemezsiniz.

Gerçekçi, anlamlı bir ahlaki fikriyatın temelinde, çoğu insanın nankör, ne insanlara teşekkür etmeyi, ne Allah'a şükretmeyi bilen, vefasız, akılsız, düşünmek istemeyen, kendi hayvani ihtiras ve zevkleri uğruna en yakınlarını harcayabilecek, kendini ve başkalarını çok sık kandıran bir canlı olduğunu kabul

etmek mi daha uygun olur, yoksa insanın iyilikle dolu, hep iyilik isteyen, iyilik yaparsan iyilik bulabileceğin... bir canlı olduğunu mu?

Ben ilkinin daha anlamlı buluyorum. Kur'an-ı Kerim de bana gençliğimde hayli sert ve acımasız gelirken, orta yaşımda *evet, gerçekten de böyle oldu* dedirtiyor. Daha *iyilik propagandasının* da daha büyük kötülükleri örtmek için bir kılıf, bir araç olduğunu çok gördüğüm için, *dünya iyilikle dolsun* mesajları verenlerden hemen saklanmaya çalışıyorum. Hangi kötülüklerinizi örtmek için kullanıyorsunuz bunu?